

عنوان مقاله:

بررسی وضعیت ساعات آفتابی ایران با استفاده از روش من_کندال

محل انتشار:

یازدهمین کنگره جغرافیدانان ایران (سال: 1390)

تعداد صفحات اصل مقاله: 11

نویسندگان:

ناهید قلی نژاد - کارشناسی ارشد جغرافیای طبیعی دانشگاه تبریز

اکرم کمانی - کارشناسی ارشد جغرافیای طبیعی دانشگاه طبرستان

چیمین محمدی - کارشناس ارشد جغرافیای طبیعی دانشگاه تبریز

خلاصه مقاله:

در این تحقیق داده های مربوط به ساعت آفتابی سالانه 67 ایستگاه سینوپتیک کشور ایران طی دوره اماری 1991-2005 میلادی مورد استفاده قرار گرفته است هدف از این تحقیق بررسی توزیع و روند تغییرات ساعت آفتابی ایران در طی دوره اماری می باشد از روش من کندال برای آزمون معنی داری روند تغییرات داده های مورد نظر استفاده شد و با استفاده از نرم افزار Arcgis 9.3 نقشه ها ی توزیع چارک اول و آخر و نقشه های پهنه بندی ترسیم شد نتایج حاصل از بررسی نقشه ها نشان داد که مناطق جنوبی شرقی جنوب شرقی و قسمت هایی از مرکز و جنوب غربی ایران دارای حداکثر ساعت آفتابی و مناطق ساحلی دریای خزر رامسر و رشت دارای حداقل ساعت آفتابی می باشند مقایسه نقشه های پهنه بندی و نقشه های توزعی چارک اول و آخر نیز نشان داد که هرچه به عرض جغرافیایی منطقه افزوده میشود از میزان ساعت آفتابی کاسته میشود نتایج حاصل از آزمون من کندال اکثر ایستگاه ها از سال 1994 به بعد دچار تحول شده و روند رو به تغییری را طی کرده اند در حقیقت سال 1994 نقطه جهش و زمان آغاز تغییر ناگهانی در اکثر ایستگاه ها می باشد تغییرات در همه ایستگاه ها بصورت مثبت و افزایشی بوده به استثنای دو ایستگاه زابل و چابهار که تغییرات آنها به صورت کاهشی است

کلمات کلیدی:

ساعت آفتابی ، ایران ، من - کندال ، چارک اول و آخر

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/336502>

